

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΕΤΟΣ 16ον Νοέμβριος-Δεκέμβριος, 2018 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 83ον

L L L L L L L L L

Ὁ Χριστός καί τό "Πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων"

Κάτω από έναν έναστρο ουρανό ήρθε το θείο βρέφος στην γη... μέσα στην σιωπή, μέσα στην αφάνεια, την ταπείνωση και την απλότητα.

Ο Χριστός έρχεται κάθε χρόνο να γεννηθεί σιωπηλά μέσα στην βοή των Χριστουγέννων, έρχεται να γεννηθεί χωρίς να απαιτεί την προσοχή μας, ζητώντας από τον κόσμο μόνο μία μικρή ακρούλα ώστε εκεί από την γωνιά της ταπείνωσης να μεταμορφώσει τον κόσμο...

Τα Χριστούγεννα όλοι μας «αναγκαζόμαστε» να είμαστε χαρούμενοι, να είμαστε ξένοιαστοι, να δείχνουμε ευτυχείς λες και μία αόρατη δύναμη μας καταδυναστεύει ώστε να ζούμε αυτές τις ημέρες μέσα σε μία ψευτοφιλανθρωπία, μέσα σε μία ψευτοκατάνηξη!

Η αναγκαιότητα του «Πνεύματος των Χριστουγέννων» είναι δυστυχώς άλλο ένα κατασκεύασμα της διεστραμμένης σκέψης μας. Το «Πνεύμα» αυτό παραγκωνίζει –αν δεν εξαφανίζει τελείως– τον Χριστό ο οποίος είναι το κεντρικό και τιμώμενο πρόσωπο της εορτής. Και όμως όλα όσα κάνουν οι άνθρωποι σήμερα εν όψει των εορτών (αγαθοεργίες, τραπέζια, εορτασμούς) τα κάνουν όχι για την Αγάπη του Χριστού (που θα έπρεπε) αλλά διότι όπως λένε «οι μέρες το επιβάλλουν». Χαίρονται όχι γιατί ο Θεός έγινε Άνθρωπος αλλά διότι έτσι πρέπει να γίνει! Εορτάζουν όχι διότι ο Θεός μας αγαπά αλλά διότι είναι ευκαιρία στις εορτές να

μαζέψουμε δώρα, να πάμε ταξίδι, να κάνουμε διακοπές, να φάμε περισσότερο. Και φυσικά τα θεωρούμε όλα αυτά φυσιολογικά, διότι «έτσι κάνουν όλοι, διότι έτσι σκέφτονται όλοι»!

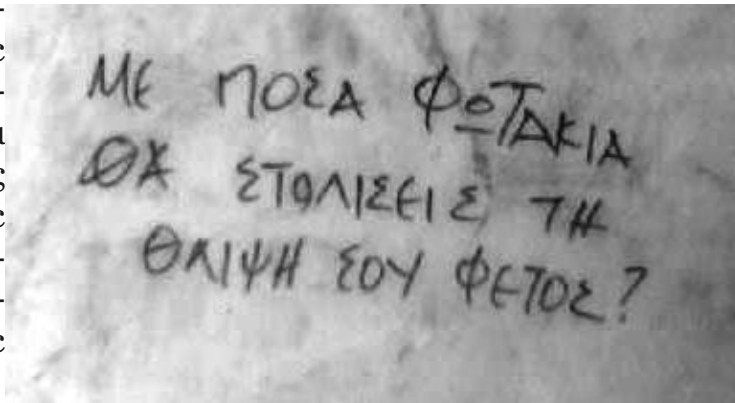
Το τραγικό είναι το να θεωρούμε ότι για να κοιτάξουμε τον διπλανό μας πρέπει «οι μέρες να το επιβάλουν» και όχι το ότι είμαστε χριστιανοί, είμαστε άνθρωποι! Διότι αυτές οι ημέρες θα έρθουν και θα φύγουν και μαζί με αυτές θα εξαφανιστεί και η όποια διάθεση εί-

χαμε για αγαθοεργίες, για φιλανθρωπίες, για συγχωρετικότητα. Άρα λοιπόν καλό θα ήταν να βάλουμε στην άκρη αυτό το «Πνεύμα των Χριστουγέννων» και να βάλουμε στο κέντρο αυτών των ημερών

αλλά και όλης της ζωής μας τον Χριστό, διότι μόνο τότε νομίζω ότι θα ζούμε σαν Χριστιανοί σαν δηλαδή άνθρωποι που όχι απλά βαπτίστηκαν και χρίστηκαν με Άγιο μύρο, αλλά άνθρωποι που προσπαθούν να ζουν μία Χριστομίμητη ζωή.

Ο Χριστιανός που δεν ζει μαζί με τον Χριστό, αλλά τον έχει βγάλει από την ζωή του, έχει βγάλει μόνος του τον εαυτό του από την Εκκλησία Του.

Οι εορτές της Εκκλησίας μας έχουν σκοπό να μας κάνουν αγιότερους αφουγκραζόμενοι όλα αυτά τα υψηλά πνευματικά νοήματα της κάθε εορτής που θα μας οδηγήσουν

σε μία ασκητικότερη διάθεση, σε μία πιο συνειδητοποιημένη στάση ζωής.

Η ανθρωπότητα λοιπόν θα εορτάσει με ξέφρενους ρυθμούς "Χριστούγεννα". Ο Χριστός θα αχνοφαίνεται και πάλι πίσω από το καταναλωτικό όργιο που έχει στηθεί ανά τον κόσμο...και όμως εκεί πίσω από όλα αυτά ο Χριστός δεν παραπονείται, αλλά περιμένει τον κάθε έναν από εμάς... να ανοίξουμε το παγωμένο σπήλαιο της καρδιάς μας ώστε να εισέλθει και να το ζεστάνει μεταμορφώνοντάς το σε πνευματικό παλάτι.

Ας τιμούν το "Πνεύμα των Χριστουγέννων" όλοι αυτοί που παρασύρθηκαν από την εκκοσμίκευση των εορτών (δικαίωμά τους), ας προσπαθήσουμε όμως εμείς να τιμήσουμε με την ζωή μας όχι μόνο αυτές τις όντως Άγιες Ημέρες το πρόσωπο εκείνο που έκανε Καινά τα πάντα...όχι με αυτά που είπε ή έκανε αλλά με αυτό που Είναι, Αυτόν που είναι η Ελπίδα μας, η Αγάπη μας, ο Θεάνθρωπός μας... τον Χριστό!

Καλά Χριστούγεννα...

Αρχιμ. Π.Π.

h h h h h h h h h h h
Χριστούγεννα ευτυχισμένα δεν γίνονται χωρίς... Εσένα!

Ο καθένας μπορεί να απευθύνει το συγκεκριμένο λόγο σε οποιοδήποτε πρόσωπο! Φίλο, σύζυγο, αδερφό, γονέα συγγενή... Κανείς όμως, δεν θα τον απευθύνει στο πρόσωπο που θα έπρεπε να το πούμε... Στο πρόσωπο που η συγκεκριμένη πρόταση εκφράζει ακριβώς το νόημά της και βρίσκει πλήρη ανταπόκριση στην έννοια της...Στο πρόσωπο που χωρίς αυτό, πραγματική ευτυχία δεν πρόκειται να γνωρίσουμε...

Στο πρόσωπο που αν μη τι άλλο, η συγκεκριμένη μέρα του ανήκει καθώς μιλάμε για τη Γέννησή Του! Το πρόσωπο αυτό δεν είναι άλλο από τον Ιησού Χριστό μας! Δεν μπορούμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι αν δεν έχουμε στην καρδιά μας τον Χριστό! Μπορεί να γευόμαστε προσωρινές στιγμές ευτυχίας, που τη μια στιγμή υπάρχουν και την άλλη γίνονται παρελθόν... Γίνονται, στην καλύτερη περίπτωση, ανάμνηση! Η ευτυχία, όμως, που προσφέρει ο Κύριός μας σε όσους πιστεύουν σε Αυτόν κι ενεργούν σύμφωνα με το θέλημα Του, είναι αιώνια!

Όλοι μας, έχουμε συνδέσει την ευτυχία με επίγεια πράγματα και καταστάσεις! Ακούς παντρεμένα ζευγάρια που χώρισαν επειδή δεν ήταν ευτυχισμένα, φίλους που «χάθηκαν» επειδή δεν περνούσαν καλά, οικογένειες που διαλύθηκαν γιατί δεν υπήρχε αγάπη στα μέλη της!

Ο λόγος που συμβαίνουν όλα αυτά είναι γιατί στις ανθρωπίνες σχέσεις δεν υπάρχει πια ο Χριστός! Για να ευτυχίσεις με κάποιον άλλον, πρέπει να βλέπεις τον Θεό μέσα σε αυτόν! Τότε τα αισθήματα είναι γνήσια και η ευτυχία στερεή και πραγματική!

h h h h h h h h h h h

Το μεγαλύτερο σκάνδαλο της ιστορίας.

Μιλούμε εμείς οι άνθρωποι πολλές φορές για σκάνδαλα.

Τελικά το μεγαλύτερο σκάνδαλο της ιστορίας δεν είναι κάποιο πολιτικό "κατόρθωμα", δεν είναι κάποια συναισθηματική περιπέτεια διασήμων, ή κάποια οικονομική απάτη...

Το μεγαλύτερο σκάνδαλο της ιστορίας είναι ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος.

Και όμως ελάχιστοι το πήρανε χαμπάρι...

ΑΝΑΡΩΤΙΕΜΑΙ

μά χειμωνιατική μέρα, πού ό βοριάς λυσσομανούσε και οί θερμοκρασίες ήταν πολύ χαμηλές ρώτησε ένα παιδάκι τή γιαγιά του:

- Σέ ποιά χώρα τού κόσμου κάνει τό πιό πολύ κρύο, γιαγιά; Και ή γιαγιά, άφου έμεινε για λίγο σιωπηλή, άπάντησε:

- Στήν ψυχή τού άνθρώπου, παιδί μου, στήν ψυχή τού άνθρώπου πού δέν δοκίμασε τήν άγάπη. Έκει είναι πάντα χειμώνας.

- Και οί άνθρωποι; πώς είναι εκεί οί άνθρωποι;

- Ίδιοι μέ τίς πέτρες. Άγλύκαντοι και άγέλαστοι.

Και ξαναρώτησε το παιδί:

- Και οί πέτρες; μπορούν νά ξαναγίνουν άνθρωποι, γιαγιά;

Και ή έκατόχρονη γριούλα έγνεψε:

- Ναι, μπορούν. Άρκει νά τό θελήσουν.

Μοιάζει, αλλά δυστυχώς δέν είναι παραμύθι. Δυστυχώς είναι θλιβερή έμπειρία και όδυνηρή πραγματικότητα: Στήν ψυχή τού άνθρώπου πού δέν δοκίμασε τήν άγάπη, είναι πάντα χειμώνας. Τό διαπιστώνουμε καθημερινά, γιατί καθημερινά σκοντάφτουμε πάνω σέ άνθρώπους πού πέτρωσαν και καθημερινά σκοντάφτουν και οί άλλοι πάνω σέ μās, πού συχνά στήν ίδια κατάσταση είμαστε. Και πονάμε όλοι. Και πονάμε πολύ, κάθε φορά πού ό ένας πληγώνει τόν άλλον. Και ό πόνος παράγει φόβο. Και ό φόβος δημιουργεί άποστάσεις.

Ζούμε μαζί και είμαστε ξένοι. Ζούμε μέ πολλούς και είμαστε μόνοι. μόνοι και γι' αυτό τρομαγμένοι. μόνοι και γι' αυτό δυσκολεμένοι. μόνοι και γι' αυτό καχύποπτοι. Δέν έμπιστευόμαστε πουθενά. Ό καθένας κλεισμένος στό δικό του καβούκι.

Και κάνει τόσο κρύο στό καβούκι μας. Και κάνει τόσο κρύο στό σπίτι μας και κάνει

τόσο κρύο στήν ψυχή μας! Άναρωτιέμαι συχνά ποιός ευθύνεται για τή ζωή μας πού άδειασε, για τήν ψυχή μας πού άδειασε, για τήν άπουσία τής άγάπης; Ποιός ευθύνεται για τή μοναξιά μας; Οί άλλοι πού έφυγαν ή έγώ πού δέν δημιούργησα συνθήκες νά μείνουν; Ποιός ευθύνεται για τήν καρδιά μου πού πέτρωσε; Ό άδελφός μου ή ό έαυτός μου; Άναρωτιέμαι συχνά: έπειδή μέ άφησαν μόνο, κατέληξα πέτρινος και σκληρόκαρδος και άτομιστής ή έπειδή ήμουν σκληρός και άτομιστής, έμεινα μόνος; Τί προηγείται και τί ακολουθεί; Ποιός γεννάει ποιόν;

Μέχρι χθές πίστευα πώς οί άνθρωποι, πού ήταν σκληροί και άδικοι μαζί μου, και ή ζωή, πού δέν μου τά έφερε όπως τά ήθελα, μέ άνάγκασαν νά γίνω κι έγώ όπως όλος ό κόσμος: άδιάφορος και ψυχρός και σκληρός μέ τούς άλλους. Μέχρι χθές πίστευα ότι φταΐνε οί άλλοι...

Τώρα όψιμα κατάλαβα πώς ή ευθύνη δέν είναι έξω από μένα. Η σκληροκαρδία μου δέν είναι προίόν τής κοινωνίας, αλλά τής ψυχής μου. Έγώ επιλέγω νά μου χτυπās και νά μή σου άνοίγω. Έγώ επιλέγω νά μου ζητās και νά μή σου δίνω. Έγώ επιλέγω νά σέ αφήνω έξω άπ' τό σπίτι μου, έξω από τήν έγνοια μου, έξω άπ' τήν καρδιά μου.

Τώρα, όψιμα, κατάλαβα πώς σκληρόκαρδος και ψυχρός και άτομιστής δέν είναι. Ήμουν. Έγώ χτίζω τή μοναξιά μου. Ό έγωισμός μου, πέτρα πέτρα, χτίζει τή δυστυχία μου. Κάθε φορά που δέν μ' ενδιαφέρει ή φτώχεια σου, φτωχαίνω κι έγώ. Κάθε φορά πού δέν μέ ενδιαφέρει ή άρρώστια σου, άρρωσταίνω κι έγώ. Κάθε φορά που δέν μ' ενδιαφέρει ή όρφανια σου, όρφανεύω κι έγώ. Κάθε φορά πού δέν μ' ενδιαφέρει τό φωμί πού σου λείπει, πεινάω κι έγώ. Αφήνω άκάλυπτη και νηστική τήν

ψυχή μου, όταν δέν μέ αγγίζουν τά δικά σου προβλήματα.

‘Ο έγωισμός μου, πέτρα πέτρα, χτίζει τή δυστυχία σου. Κάθε φορά πού έπιλέγω νά μή σέ βοηθήσω, νά μήν κουραστώ για σένα, νά μή σοῦ δώσω οὔτε ένα εὔρω ἀπ’ τό πορτοφόλι μου, οὔτε μιά ὥρα ἀπ’ τή ζωή μου, σέ ὀδηγῶ σέ ἀδιέξοδα.

Κάθε φορά πού σοῦ κλέβω τό χωράφι, τή δουλειά, τά παιδιά -ὑπάρχουν πολλοί τρόποι για νά κλέψεις ἀνθρώπους σήμερα, για νά τούς κάνεις ἔχθρους μέ τό σπίτι τους- Κάθε φορά πού σοῦ χαλάω τήν οἰκογένεια, πού σοῦ τήν κάνω ἄνω κάτω, χωρίς καμμιά ἐνοχή, συμβάλλω στήν ἀπόγνωσή σου, στή θλίψη σου πού καθόλου δέν μ’ ἀπασχολεῖ, γιατί μ’ ἀπασχολεῖ ὁ ἑαυτός μου μόνο.

‘Ο έγωισμός μου, πέτρα πέτρα, χτίζει τή δυστυχία τοῦ κόσμου. Κάθε φορά πού ἡ ἀδιαφορία μου σέ πλήττει, κάθε φορά πού σέ προσβάλλω, κάθε φορά πού σέ χτυπάω ἀλύπητα μέ πέτρινα λόγια, κάθε φορά πού σέ βγάζω ἄχρηστο και σέ ἀπορρίπτω, σέ ἀναγκάζω, ἐσένα τό παιδί μου, ἐσένα τόν ἀδελφό μου, ἐσένα τόν διπλανό μου, νά φύγεις και νά πᾶς ἐκεῖ πού δέν σέ ἀπορρίπτουν, ἐκεῖ πού δέν σέ προσβάλλουν ἐκεῖ πού δέν σέ χτυπάνε ἀλύπητα. Τά ναρκωτικά -και κάθε είδους ναρκωτικό- δέν έχουν φωνή, δέν σέ ἀπορρίπτουν, σέ ἀγκαλιάζουν. Ἀφοῦ δέν σοῦ δίνω ἐγώ κατάλυμα, βρίσκεις ἄλλοῦ.

‘Ο έγωισμός μου συμβάλλει στίς ψυχώσεις τοῦ κόσμου. Κάθε φορά πού βλέπω

νά σέ κακοποιοῦν και δέ δακρύζει τό μάτι μου, κάθε φορά πού βλέπω νά σ’ ἐκμεταλλεύονται και δέν ἰδρώνει τό αὐτί μου, γεμίζω τή ρημαγμένη σου ὑπαρξη μέ μίσος- σέ ἀναγκάζω νά μοῦ γίνεις ἔχθρος. Κάθε φορά πού βλέπω νά σοῦ πίνουν τό αἷμα και ἐγώ πίνω ἀδιάφορος τόν καφέ μου, σέ κάνω θηρίο ἀνήμερο. Γι’ αὐτό γεμίσαμε θηρία γι’ αὐτό γίναμε ζούγκλα.

Ἀνήκω και ἐγώ σ’ αὐτήν, ἀφοῦ ἡ ἀσπλαχνία μου ἀγριεύει τόν κόσμο, συμβάλλει στήν τεράστια θλίψη του.

Κάθε φορά πού ἐσύ σπαρταρᾶς στό χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ και ἐγώ κάθομαι πιό ἀναπαυτικά στήν πολυθρόνα μου, για νά δῶ τή συνέχεια,... ἂν θά πέσεις τελικά ἢ ὄχι, σέ κάνω τρομοκράτη.

Ἐγώ σέ ἐξωθῶ και ἂν δέν μετανοήσω, δέν θ’ ἀλλάξει ὁ κόσμος. Ἄν δέν βγει ένα ἄχ ἀπ’ τήν ψυχή μου, μιά συμπόνια, ένα μοίρασμα μιά κραυγή-προσευχή ἂν δέν βγεῖ, δέν θά ἡμερώσει ὁ κόσμος. Θά πληρώνουμε, ὄλο και πιό ἀκριβά, τίς συνέπειες τοῦ φρικτοῦ ἀτομισμού μας και, τάχα σάν θύματα, σάν ἀνυποψίαστοι τάχα, ὑποκριτικά θά ρωτάμε: «τίς πταίει;».

Ἐνα εἶναι βέβαιο: εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι, θά μιλήσουν τά ἔργα μας για μᾶς, θά μιλήσουν για μᾶς οἱ ἄλλοι, όταν ὁ ἥλιος τοῦ θανάτου ἀνατεῖλει.

(Μαρία Μουρζᾶ)

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΜΟΝΑΧΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

"Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ"

630 74 ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΙΟΝ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΑΡΧΙΜ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

T : 2372041725 F : 2372041726, 2372041599

E: osathan@hotmail.com

*Ἄν ὠφελήθηκες,
μήν τὸ πετάξεις.
Ἔχεις καθήκον νά τὸ
δώσεις και σὲ ἄλλους.*